

БАР'ЄРИ ЗАЙНЯТОСТІ ОСІБ З ОБМЕЖЕНИМИ МОЖЛИВОСТЯМИ НА ПІДПРИЄМСТВАХ

Лебедєва Д.О.

Кременчуцький льотний коледж НАУ, м. Кременчук

В Україні станом на сьогодні налічувалось близько 2,65 млн. осіб з обмеженими можливостями (ОМ), якщо порівняти кількість ОМ із загальною кількістю зайнятого населення, то на одного зайнятого нині припадає 8 ОМ. Досліджуючи демографічні прогнози вітчизняних науковців, чисельності населення України, орієнтовано до 2050 року на одного зайнятого може припадати біля 5 ОМ. Отже, дані свідчать, що в нашій країні практично рівень працевлаштування ОМ вдвічі менший порівняно із середнім світовим показниками. Проблему також посилює той факт, що через військовий конфлікт чисельність ОМ зростає. Зрозуміло, що ця проблема на сучасному етапі соціально-економічного розвитку України набуває першочергового значення, оскільки ОМ відносяться до уразливих груп населення та потребують соціальної захищеності через те, що їм важко конкурувати на ринку праці. Відсутність суттєвих конкурентних переваг призводить до падіння не тільки їх матеріального добробуту, але і соціальної активності, зниження якості життя і поглиблення бідності, відчуження від трудового життя тощо. Тому важливим завданням політики держави має бути залучення якомога більше ОМ до активного життя.

Соціально-економічні втрати призводять до зменшення соціального захисту ОМ та створюють інші соціально-економічні бар'єри. Відповідно до даних окреслені такі проблеми у сфері соціального захисту ОМ, які актуальні на сьогодні: соціальні виплати ОМ не гарантують їм достатній рівень життя; обмеженість в отриманні гідної освіти в рамках інтегрованих форм навчання; дискримінація у процесі працевлаштування та подальшої роботи; практична відсутність доступного середовища для вільного пересування та безперешкодної комунікації; переважання некваліфікованої праці у структурі зайнятості інвалідів як прямий наслідок недоступності для них вищої освіти; негаразди у забезпеченні технічними засобами реабілітації; недостатньо результативна поточна діяльність Фонду соціального захисту інвалідів; низька ефективність використання державної підтримки підприємствами громадських організацій ОМ тощо. Аналізуючи дану проблематику виділені головні бар'єри ОМ на шляху до працевлаштування, зокрема: невідповідність напрямів підготовки потребам ринку праці; низька конкурентоспроможність ОМ на ринку праці внаслідок недостатньої професійної підготовки; відсутність необхідного досвіду; медичні показання і стан здоров'я шукачів роботи із числа ОМ. Практика показує, що залучення ОМ до сфери праці важливе як для них самих, так і для держави, оскільки підвищується життєвий рівень ОМ, збільшується їх платоспроможність, а також можливість самореалізації.

Отже, політика повинна полягати в тому, щоб максимізувати потенціал ОМ у контексті професійної, трудової реабілітації та зайнятості.